

Arrest

nr. 185 685 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. In hoofde van verzoekers And.S. en Ann.S. nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de “weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag”; in hoofde van verzoeker J.S. een beslissing tot “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”.

Verzoekers And.S., Ann.S. en J.S. dienen in eenzelfde verzoekschrift beroep in tegen voormelde beslissingen.

Met toepassing van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet moet het beroep tegen een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag bij verzoekschrift worden ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is; binnen de dertig dagen wanneer het een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft.

In het onderhavige geval is de kennisgeving van de bestreden beslissingen gebeurd op 15 december 2016. Het verzoekschrift is verzonden bij aangetekende brief van 10 januari 2017.

Het beroep is derhalve slechts ontvankelijk voor zover het de beslissing tot “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” betreft, en moet wegens laattijdigheid onontvankelijk worden verklaard voor zover het de “weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag” betreft.

2.1. Uit de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat ten aanzien van verzoeker J.S. geen gegronde vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Daar waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker, en in onderhavig geval zijn ouders die in zijn hoofde een afzonderlijke asielaanvraag hebben ingediend, om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten.

Wat betreft de aangevoerde dreigende mobilisatie en wantoestanden in het Oekraïense leger, dient te worden opgemerkt dat dit geen persoonlijke vrees betreft in hoofde van verzoeker J.S., maar een motief betreft ingeroepen door zijn vader And.S.

Zo verzoeker verwijst naar het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest er echter aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig dan wel ongegrond werden bevonden.

2.3. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad er op dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt

getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikelen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.4. Verzoeker brengt voorts geen concrete elementen bij die aantonen dat hij in Oekraïne niet over een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief beschikt alwaar er geen willekeurig geweld heerst in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker komt niet verder dan ongestaafde beweringen omtrent de situatie in Oekraïne en verwijst louter naar “recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”, zonder deze rapporten ook daadwerkelijk toe te voegen.

2.5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 maart 2017, voeren verzoekende partijen aan dat het minderjarige kind zwaar autistisch is. Zij wijzen er tevens op dat zij afkomstig zijn van de Krim en derhalve slachtoffer zullen worden van discriminatie en geen beroep zullen kunnen doen op de nodige medische verzorging voor het kind.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de onontvankelijkheid wegens laattijdigheid van hun beroep, in zoverre het gericht is tegen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag ten aanzien van eerste en tweede verzoekende partij genomen, niet betwisten.

Wat betreft de argumentatie van verzoekende partijen omtrent het autisme van derde verzoekende partij, het zoontje van eerste en tweede verzoekende partij, beperken verzoekende partijen zich louter

tot de blote en niet onderbouwde bewering als zouden zijn geen beroep kunnen doen op de nodige medische verzorging. Verzoekende partijen gaan echter niet *in concreto* in op hetgeen door de commissaris-generaal in diens weigeringsbeslissing ten aanzien van derde verzoekende partij genomen omtrent de medische situatie van derde verzoekende partij wordt vastgesteld, namelijk:

“Tot slot verwees u in het kader van uw huidige asielaanvraag naar de medische situatie van uw zoon, bij wie in België een autismespectrumstoornis werd vastgesteld (Voorafgaand onderzoek 2, p. 2-3). Er dient echter te worden vastgesteld dat de medische toestand van uw zoon geen verband houdt met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Zo haalde u doorheen uw verklaringen geen enkel element aan dat wijst op een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in uw eigen hoofde of in hoofde van uw minderjarige zoon als gevolg van de medische toestand van uw zoon bij terugkeer naar Oekraïne. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw zoon actueel geen medische verzorging nodig heeft en autisme niet te behandelen valt (Voorafgaand onderzoek 2, p. 3). De enige vrees die u in zijn hoofde inriep is de vrees om eveneens vervolgd te worden door de onbekenden met wie u en uw vrouw reeds problemen hebben gekend (Voorafgaand onderzoek 2, p. 3-4 en 9). Zoals hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd, werd deze vrees eerder niet geloofwaardig bevonden en kunnen de door u aangebrachte nieuwe elementen deze beoordeling niet ombuigen. Uw vrouw wierp in dit verband op dat jullie zoon in Oekraïne mogelijk gediscrimineerd zou worden op school omdat er in Oekraïne geen speciale scholen voor kinderen met autisme zijn. Gevraagd wat er dan concreet zou gebeuren, gaf uw vrouw aan dat jullie zoontje gepest zou kunnen worden. Ter staving hiervan verwees ze naar het feit dat jongens die zwak of anders waren fysiek aangevallen en vernederd werden toen zij zelf op school zat (Voorafgaand onderzoek vrouw, p. 8-10). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar jullie herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet benadrukt worden dat de loutere verklaringen van uw vrouw niet volstaan om aannemelijk te maken dat er bij terugkeer naar Oekraïne in hoofde van jullie zoon sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling. Bijgevolg kunnen ook deze verklaringen de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten. U en uw vrouw haalden in ditzelfde verband ook aan dat uw zoon platvoeten heeft en hij hiervoor steunzolen moet dragen (Voorafgaand onderzoek 2, p. 3 – Voorafgaand onderzoek vrouw, p. 9). Ook hierin kan geen intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden vastgesteld, noch in zijn hoofde, noch in uw hoofde bij terugkeer naar Oekraïne. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Tot slot dient benadrukt te worden dat de medische toestand van uw zoon niets verandert aan de eerdere beoordeling dat u en uw gezin over een intern vluchtalternatief beschikken in Oekraïne. Gelet op de hierboven gedane vaststellingen kan immers geconcludeerd worden dat de huidige medische toestand van uw zoon een interne hervestiging niet in de weg staat aangezien uw zoon geen medische verzorging nodig heeft. Voor zover uw zoon in de toekomst alsnog medische verzorging nodig zou hebben, maakte u niet aannemelijk dat deze niet voorhanden zou zijn. Uw vrouw wierp wel op dat de aandoening van jullie zoontje in Oekraïne niet op dezelfde manier behandeld zal worden als in België (Verklaring MVA, nr. 19). De enige therapie voor mensen met autisme die in Oekraïne volgens uw vrouw voorhanden is, is een glutenvrij dieet (Voorafgaand onderzoek vrouw, p.9). Het loutere feit dat autisme in Oekraïne op een andere wijze behandeld zal worden en/of de gezondheidszorg in Oekraïne verschilt van de Belgische, volstaat niet om een nood internationale bescherming te funderen. Op basis van de verklaringen van uw vrouw kan immers geen intentie worden vastgesteld vanwege de Oekraïense autoriteiten of derden om personen met autisme, met de middelen waarover men beschikt, redelijke gezondheidszorg te ontzeggen. Uw vrouw maakte evenmin aannemelijk hoe het feit dat autisme in Oekraïne op een andere wijze zou worden behandeld, een onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van jullie zoon zou inhouden. Uit Informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier CGVS beschikt, blijkt trouwens dat er ook in Oekraïne gespecialiseerde voorzieningen voor kinderen met autisme bestaan, in tegenstelling tot wat uw vrouw verklaarde (Voorafgaand onderzoek vrouw, p. 9). Zo is er in Lvov, waar jullie eerder reeds verbleven, bijvoorbeeld het Dzherelo Rehabilitation Centre dat zich onder meer toespitst op mensen met autisme. Ook in de Regio Kiev zijn er centra voor kinderen met beperkingen, waaronder autisme.”

Met betrekking tot uw medische situatie moet erop gewezen worden dat ook dit motief door uw ouders werd ingeroepen in het kader van hun eigen huidige, tweede asielaanvraag. In het kader van hun asielaanvragen werd geoordeeld dat uw medische toestand noch in hun hoofde, noch in uw hoofde bij terugkeer naar Oekraïne een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou inhouden. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van ene gegronde vrees

voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van uw medische toestand. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw ouders werd genomen, verwijst ik eveneens naar de beslissing van uw vader, A.(...) S.(...) (O.V. O.V. 7.921.599) (zie hierboven)."

De stelling van verzoekende partijen dat zij voor het autisme van derde verzoekende partij geen beroep zullen kunnen doen op de nodige medische verzorging is louter hypothetisch, berust enkel op persoonlijke vermoedens die niet op concrete en objectieve elementen zijn gebaseerd, en vindt geen steun in, doch wordt daarentegen tegengesproken door hetgeen dienaangaande door de commissaris-generaal op grond van zijn objectieve informatie vervat in het administratief dossier wordt vastgesteld, een vaststelling welke net als de overige vaststellingen uit de bestreden beslissing (in hoofde van derde verzoekende partij genomen) door verzoekende partijen op generlei wijze wordt ontkracht of weerlegd.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van hun eerder afgelegde en zeer algemene verklaringen dat zij afkomstig zijn van de Krim en derhalve slachtoffer zullen worden van discriminatie, zonder dat zij echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleren aangaande de in de beschikking van 13 maart 2017 opgenomen grond. De Raad benadrukt dat derde verzoekende partij, zoals in voormelde beschikking wordt vastgesteld, *"geen concrete elementen bij"* brengt *"die aantonen dat hij in Oekraïne niet over een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief beschikt alwaar er geen willekeurig geweld heerst in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker komt niet verder dan ongestaafde beweringen omtrent de situatie in Oekraïne en verwijst louter naar "recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen", zonder deze rapporten ook daadwerkelijk toe te voegen.*

Verzoekende partijen brengen derhalve geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing (ten aanzien van derde verzoekende genomen) gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Het beroep van verzoekende partijen is, in zoverre het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal in hoofde van eerste en tweede verzoekende partij houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, onontvankelijk wegens laattijdigheid.

Derde verzoekende partij toont niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep in hoofde van eerste en tweede verzoekende partij genomen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag wordt verworpen.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de derde verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de derde verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS